ედემს რგულსა

ედემს რგულსა საროს მაშორვა ბედმან,
აროდეს ნუგეშს მცა მასთან დაზმითა.
მიმუხთლა სოფელმან რისხვითა მხედმან,
აწ ხმეული მშთარ-ვარ სურვილის-სმითა.

ლალ-ბროლსა შერევნია შეთხზულად,
იაგუნდს ჰყავნ მარგალიტნი შეცულად.
როს განაპის, მჭვრეტს იქმს განლიგებულად,
აღავსებს მის ბაგეთ. თვისის ქებითა.

ეკაზმინ სამოდ წარბნი მოხრილნი,
მელნის ტბათ გარემოს არს ზღვანი გრილნი:
მათცა გარ მოზღუდვენ ჰინდთ ჯარნი ყრილნი,
ჰკოდენ მჭვრეტთა გულსა ისართ პირ ხმითა.

ნათელსა ჰსცემს მრჩობლი ბროლის ფიცარსა,
ზილფნი აშვენებენ ყელს საფიცარსა:
ვეშურვ რაყიფს მისს სიახლეს ვინც არსა.
გლახ მოწყლულ მაქვს გული წყვდიადსა ზმითა!

ერთი იგი ვნახე ლახვარ ჭურვილი,
მიჯნურთ გულთ მოსრვისა აქვნდა სურვილი.
მეც მხვდა მისგან წყლული, მექმნა ურვილი,
აწ, ენაო, რა გეწამლოს ჭირთ თქმითა!